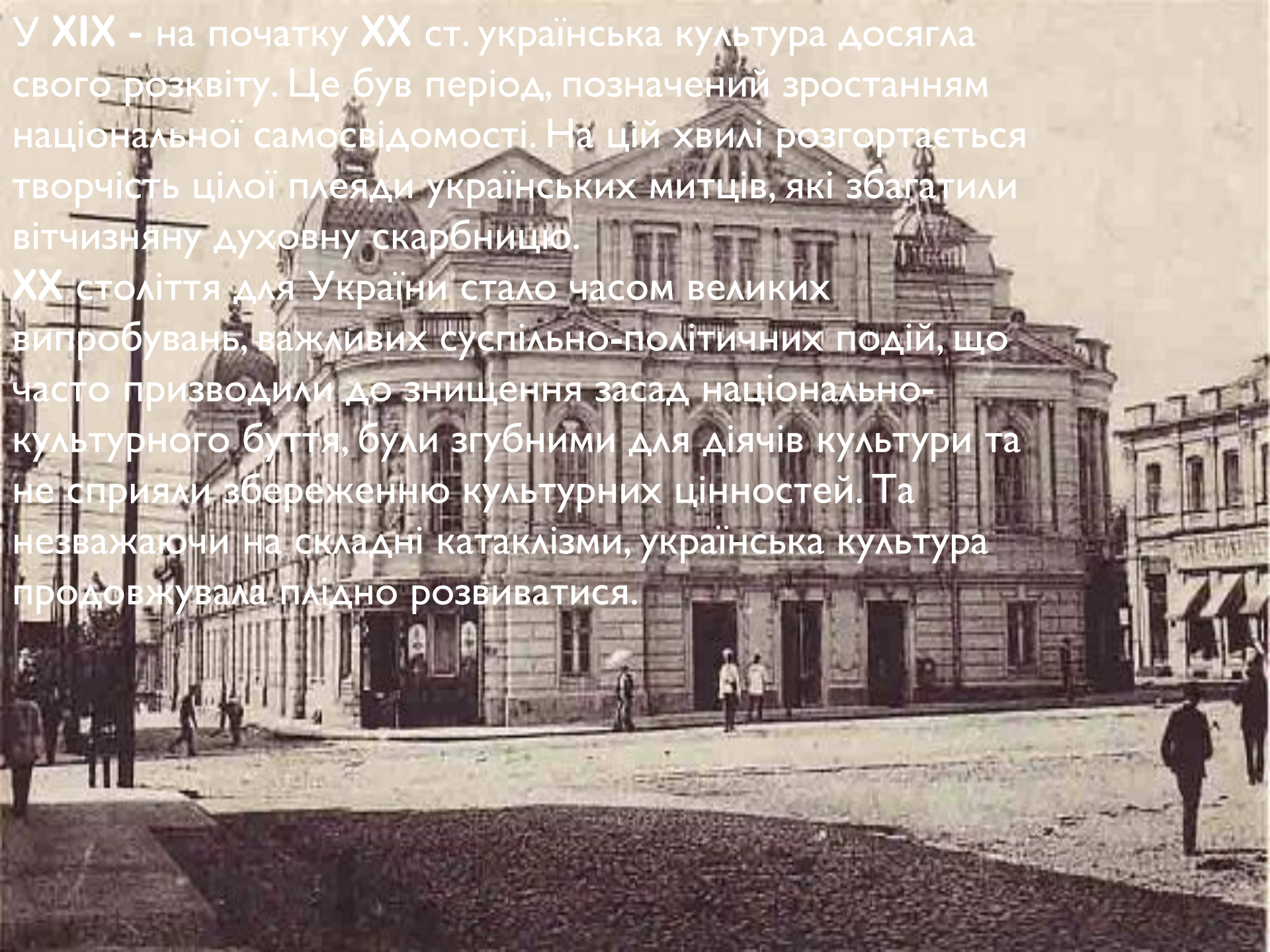
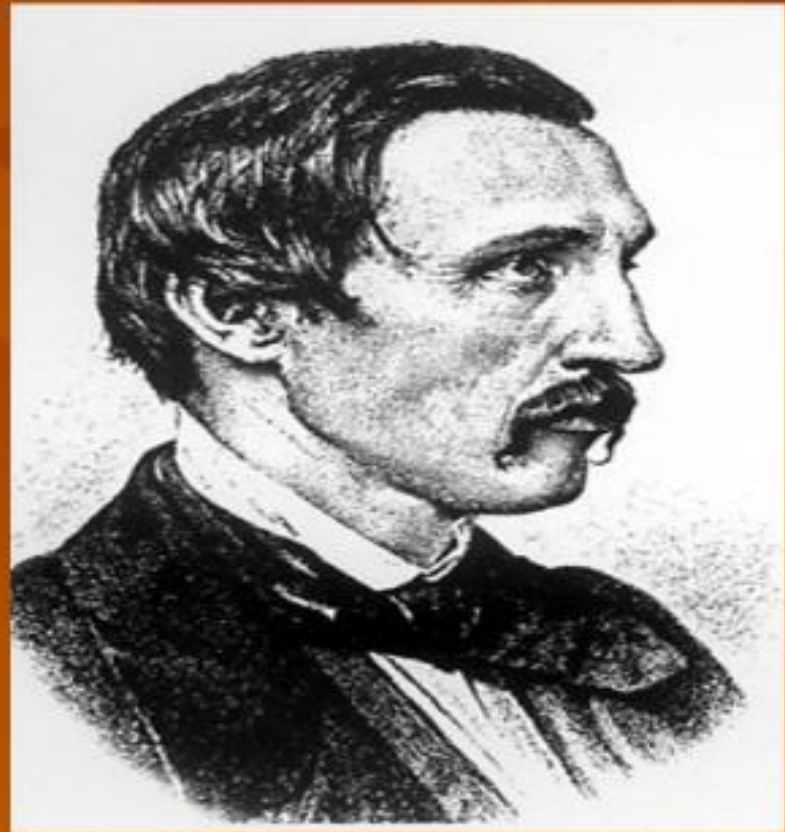

У XIX - на початку XX ст. українська культура досягла свого розквіту. Це був період, позначений зростанням національної самосвідомості. На цій хвилі розгортається творчість цілої плеяди українських митців, які збагатили вітчизняну духовну скарбницю.

XX століття для України стало часом великих випробувань, важливих суспільно-політичних подій, що часто призводили до знищення засад національно-культурного буття, були згубними для діячів культури та не сприяли збереженню культурних цінностей. Та незважаючи на складні катаклізми, українська культура продовжувала плідно розвиватися.

- Пантелеймон Куліш-український письменник, поет, драматург, фольклорист, етнограф, мовознавець, перекладач, критик, редактор, видавець. Автор першого україномовного

- У розпал цих подій з'являються літературні твори високого гатунку — П.Тичини та М.Рильського. Поезії Максима Рильського, що публікувались у збірках "Під осінніми зорями", "Синя далечінь", "Тринадцята весна", були стриманими, філософськими й глибоко вкоріненими у класичні традиції Заходу

Передісторія розвитку українського театру XIX століття

Театральне мистецтво України бере початок з глибокої давнини, коли воно проявлялося в народних іграх, танцях, піснях та обрядах. З 11 століття відомі театральні вистави скоморохів. В епоху Київської Русі елементи театру були в церковних обрядах. Про це свідчать фрески Софійського собору в Києві (11 століття).

У другій половині 19 століття в Україні поширився аматорський театральний рух. В аматорських гуртках розпочинали діяльність корифеї українського театру — драматурги і режисери Михайло Старицький, Марко Кропивницький та Іван Карпенко-Карий. Заслуга швидкого розвитку театру належить також і видатній родині Тобілевичів, члени якої виступали під сценічними псевдонімами Івана Карпенка-Карого, Миколи Садовського і Панаса Саксаганського. Кожен із них не лише створив власну трупу, а й був видатним актором і режисером. Провідною зіркою українського театру того часу була Марія Заньковецька.

Внесок в розвиток театру, музики та мистецтва

Микола Садовський -актор,
режисер і громадський діяч

Панас Карпович Саксаганський -
визначний український актор,
режисер, драматург

«Березіль» — український театр-студія, заснований **Лесем Курбасом** у 1922 році в **Києві**. Зараз назву **«Березіль»** носить **мала сцена Харківського Українського академічного Драматичного Театру імені Т. Г. Шевченка**.

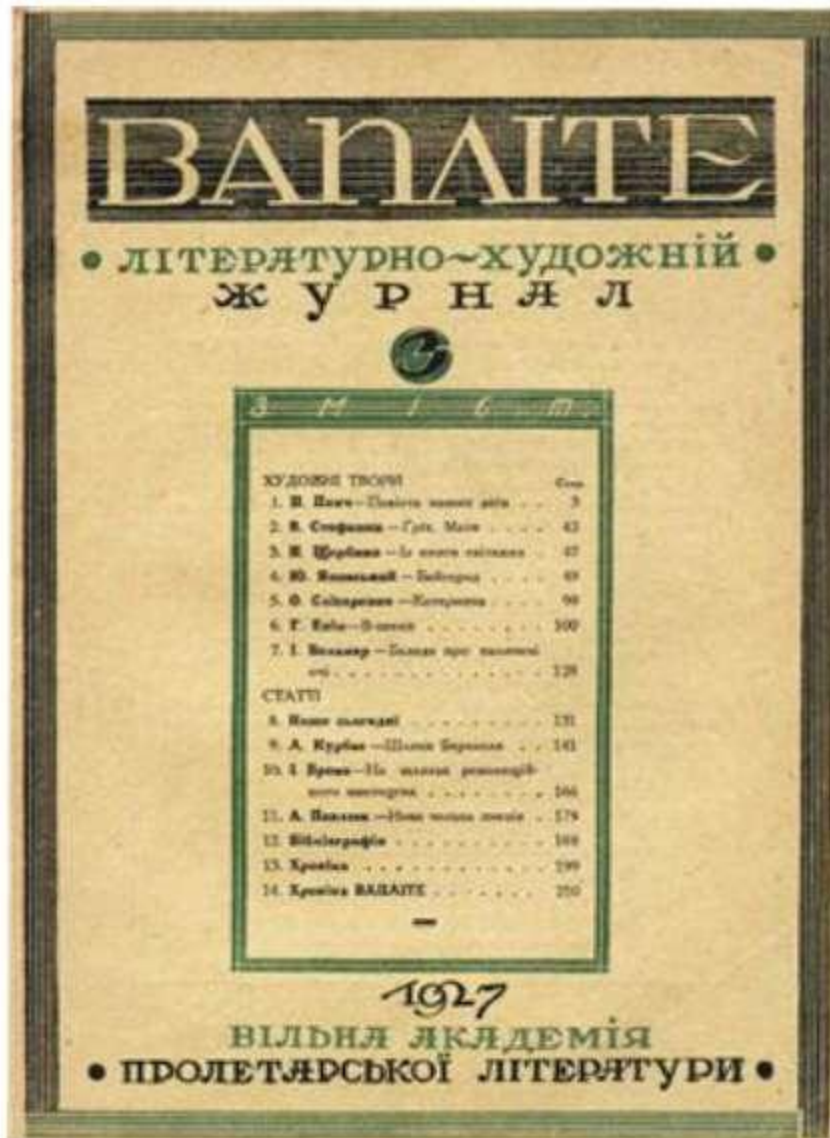
Художнє керівництво «Березолю» декларувало свою творчу радянську програму, проголосило боротьбу проти теорії **«мистецтва для мистецтва»**, розважальності, рутини й штампу в театрі. **«Березіль»** зосередив творчі зусилля на пошуку нових **сценічних засобів**.

Прогресивні зміни у культурі 20-х рр.

- У 1925 р. постала Вільна академія пролетарської літератури (ВАПЛІТЕ), яка об'єднала талановитих письменників, активних учасників руху за відродження української духовності. Значний внесок у розвиток української музикальної культури зробили Л. Ревуцький, Б. Лятошинський, М. Вериківський. В образотворчому мистецтві активно працювали М. Бойчук, І. Їжакевич, А. Петрицький, Б. Іванов, В. Касіян

«Вапліте»

Ваплітяни боролися проти політизації літератури, за високу письменницьку майстерність й відкидали більшовицькі командні методи організації літературного процесу.

Висновок

- Головна ознака української культури – прагнення національного самовизначення; модернізація культури, самозбереження на засадах національної окремішності та пошуку шляхів виходу в європейський культурний простір.
- Значна увага до естетичних, художніх вартостей.
- Європеїзація української сцени, поширення та розвиток художніх стилів.

Виконала
студентка 1-го курсу
групи- ГРТ-12
Надюк Володимира-Роксолана Юріївна

